



# Schubertíada

## 30a edició

*Estimaràs la música*

„Mein Vater, mein Vater, und hörst du nicht,  
Was Erlenkönig mir leise verspricht?“  
„Sei ruhig, bleibe ruhig, mein Kind:  
In dürren Blättern säuselt der Wind.“

“Pare, pare, és que no sents  
el que sordament em promet el rei dels verns?”  
“Calma’t, calma’t, fill meu:  
és el vent que remou les fulles seques”.

Erlkönig

Carl Loewe | Johann Wolfgang von Goeth

Dimecres 24 d'agost de 2022

Konstantin Krimmel, baríton  
Wolfram Rieger, piano  
José Vicente Castelló, trompa

Lieder de Schubert i Loewe

"Tots ells foren entusiastes seguidors de Schubert, i a través d'ell tots junts vàrem esdevenir amics i germans. Fou un temps bell i inoblidable."

**Josef von Spaun**

Records de la meva relació amb Franz Schubert



Schubertiada  
Vilabertran

Konstantin Krimmel, baríton  
Wolfram Rieger, piano  
\*José Vicente Castelló, trompa

Lieder de Schubert i Loewe

---

Dimecres 24 d'agost,  
20:30 h

Canònica de Santa  
Maria de Vilabertran

---

Conferència  
19:15 h

Carl Loewe i les òperes  
en miniatura

A càrrec de Sílvia Pujalte

---

---

25' FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Der Wanderer, D. 489 (1816)

Am Bach im Frühling, D. 361 (1816)

Der Schiffer, D. 536 (1817)

Nachtstück, D. 672 (1819)

Des Fischers Liebesglück, D. 933 (1827)

10' \*Auf dem Strom, D. 943 (1828)

—— PAUSA ——

33' CARL LOEWE (1796 — 1869)

Odins Meeresritt, op. 118 (1851)

Erlkönig, op. 1/3 (1817)

Geisterleben, op. 9/4 (1819)

Der Totentanz, op. 44/3 (1835)

Die Überfahrt, op. 94/1 (1843)

Archibald Douglas, op. 128 (1857)

[www.schubertiada.cat](http://www.schubertiada.cat)





# Konstantin Krimmel, baríton

D'origen germano-romanès, va rebre la primera formació musical amb el Cor de Nens de St Georg a Ulm. Mentre encara era estudiant, va desenvolupar un especial amor pel concert i el repertori de lied; des de llavors ha guanyat nombrosos concursos, incloent-hi el 1r premi al Concurs Internacional de Lied Helmut Deutsch el 2019 i el 2n premi al Concurs Internacional de Cant "Das Lied" a Heidelberg. Ha fet recitals a la Philharmonie de Colònia, a la Deutsche Oper i la Konzerthaus de Berlín, a l'Òpera de Frankfurt, a la Heidelberger Frühling, a la Schubertiada i a la Schubertiade Schwarzenberg, a la Fundación March, al Wigmore Hall i a l'Oxford Lieder. És membre del BBC New Generation Artists (2021-2023) i de l'Òpera de Baviera, on la pròxima temporada actuarà a *Così fan tutte* (Guillelmo), *Die Zauberflöte* (Papageno), *Ariadne auf Naxos* (Harlekin) i *Hanjo* (Yoshio).

Aquest és el tercer concert de Konstantin Krimmel a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2019.



# Wolfram Rieger, piano

Va estudiar a la Hochschule für Musik a Munic amb Erik Werba i Helmut Deutsch i va assistir a diverses classes magistrals amb Elisabeth Schwarzkopf i Dietrich Fischer Dieskau. Va començar a ensenyar a la Hochschule de Munic el 1991 quan encara era estudiant; el 1998 es va convertir en professor de la Hochschule für Musik "Hanns Eisler" de Berlín i celebra regularment classes magistrals a Europa i el Japó. És convidat regularment a importants centres de música i festivals de tot el món, com ara les Schubertiades de Feldkirch i Vilabertran, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Wigmore Hall de Londres i la Konzerthaus i el Musikverein de Viena. Ha acompanyat, entre d'altres, Brigitte Fassbaender, Barbara Bonney, Juliane Banse, Michelle Breedt, Thomas Hampson, Dietrich Fischer-Dieskau, Matthias Goerne i Thomas Quasthoff.

Aquest és el 44è concert de Wolfram Rieger a la Schubertiada; hi va debutar l'11 de setembre de 1993, en el primer concert del festival.



# José Vicente Castelló, trompa

Nascut a Alacant, és un dels trompistes més reconeguts de la seva generació a Europa. Va estudiar amb Radovan Vlatkovic a l'Escuela Superior de Música Reina Sofia de Madrid. Parallelament als seus estudis musicals, va estudiar Filologia Hispànica a la Universitat d'Alacant. Avalen la seva trajectòria premis internacionals com el Bärenreiter Preis en el concurs ARD de Munic i una menció honorífica a la Prague Spring Music Competition. Sota la tutela de Claudio Abbado va ser primer trompa de la Gustav Mahler Jugendorchester i de l'Orchestra Mozart de Bolonya, a més de membre de l'Orchestra del Festival de Lucerna. Collabora com a primer trompa amb algunes de les millors orquestres d'Europa. En l'actualitat compagina la seva activitat artística com a primer trompa a la Mahler Chamber Orchestra amb la docència en la Musikhochschule de Freiburg a Alemanya.

Debuta a la Schubertiada.

# Espíritus y caminantes

Yolanda Quincoces

Musicóloga

Nacidos con solo dos meses de diferencia, ambos el hermano número doce de una gran familia, Franz Schubert y Carl Loewe fueron dos maestros de la música para voz y piano del XIX. Los dos, casualidad o no, otorgaron el opus 1 de su catálogo a una canción escrita sobre el *Erlkönig* de Goethe. De Loewe, brillan sus baladas de temas sobrenaturales. De Schubert, la espontánea genialidad de sus *lieder*.

Antes de cumplir los veinte, **Schubert** ya era un genio de la canción. Muchos de sus *lieder* más conocidos fueron obras de adolescencia. Solo entre 1815 y 1816 escribiría alrededor de doscientas cincuenta piezas en el género, como es el caso de *Am Bach im Frühling, D. 361* (*Junto al arroyo en primavera*), con texto de su íntimo amigo Franz von Schober, sobre cuyos poemas volvería en dieciocho ocasiones. En esta bella composición de aire *belcantista* que discurre sobre un amable acompañamiento de tresillos; la naturaleza, en su esplendor primaveral, actúa como telón de fondo para algunos de los temas preferidos de Schubert, como la soledad y la melancolía.

La figura solitaria, atormentada, a menudo errante, como la del *Winterreise*, sería un continuo en su obra. Una de sus manifestaciones tempranas será la de *Der Wanderer, D. 489* (*El caminante*), una de las dos canciones más célebres en vida de Schubert (junto a la imbatible *Erlkönig*), basada en un texto de Schmidt von Lübeck. Interesante ejemplo de Weltschmerz, ese “dolor por vivir” tan romántico que encuentra su vía de escape a través del arte y la creación. A esto se suma la nostalgia por la patria de este caminante sin rumbo, a quien una voz fantasmagórica sentencia: “allí, donde tú no estás, se encuentra la felicidad”. Años después, Schubert emplearía la melodía de su “caminante” en el movimiento lento de una de las pocas obras virtuosísticas que compuso: su Fantasía en Do Mayor “*Wanderer*”, tan apreciada por Liszt.

El círculo de amigos artistas del que Schubert se rodearía en esos años, protagonistas de sus inolvidables *schubertias*, sería fuente de inspiración para el músico en numerosas ocasiones. Además de Schober, otro de sus amigos poetas, Johann Baptist Mayrhofer, aportaría los textos de cuarenta



y siete lieder, entre ellos *Der Schiffer*, D. 536 (*El navegante*) y *Nachtstück*, D. 672 (*Nocturno*), de 1817 y 1819. La primera nos traslada la emoción de una agitada travesía en barco a través de una línea pianística hábilmente descriptiva. La segunda, en cambio, evoca los últimos momentos de un anciano que, en la noche, dialoga con el bosque a la espera del eterno descanso. Eleva un himno con su arpa, los árboles y la hierba le responden en susurros. La muerte llega plácidamente, como un dulce sueño.

Christopher H. Gibbs, biógrafo de Schubert, expone acertadamente que las obras tardías del vienés “a menudo juxtaponen un desesperanzado fatalismo y una dichosa serenidad”. Pocas frases definirían tan bien un *lied* como *Des Fischers Liebesglück*, D. 933 (*La suerte de amor del pescador*), compuesto en 1827. La tonalidad de La menor y una repetición motívica que recuerda a la del *Leiermann* del *Winterreise*, trasladan una sensación perturbadora que contrasta con la aparente calma del paseo en barca de dos amantes que nos describe el texto de Karl Gottfried von Leitner. Solo la última frase, “nos hemos liberado de la Tierra y estamos ya arriba, en la otra orilla” delata el trasfondo del poema.

Ya en su último año de vida, Schubert escribió *Auf dem Strom*, D. 943 (*En el torrente*), sobre un poema de Ludwig Rellstab, con la intención de estrenarse en un concierto que conmemoraba el aniversario de la muerte de Beethoven. Fue en ese mismo concierto donde se escuchó por primera vez el célebre *Trio en Mi b*, op. 100 y, no es casualidad que ambas obras tomen material de la *Marcha Fúnebre* de la sinfonía *Eroica* de Beethoven (el contexto no podía ser más adecuado), si bien Schubert nunca dejó indicaciones de que así fuera. El uso de la trompa dota a la pieza de una mayor grandiosidad, dialogando con la voz en igualdad de condiciones.

Aficionado desde pequeño a los cuentos de hadas, a las leyendas, a lo sobrenatural, **Carl Loewe** encontraría en la balada su medio de expresión preferido. Las alrededor de doscientas piezas que aportó a este género son su mayor legado. Cuando en 1818 compuso el *Erkönig*, op. 1/3 (*El rey de los elfos*), sobre texto de Goethe, Loewe contaba veintidós años y, posiblemente, ya habría escuchado la versión de Schubert, que circulaba en copias manuscritas. Las similitudes son evidentes, si bien es posible que ambas tuvieran como base común una versión anterior de Zumsteeg. En mitad de la noche, un padre cabalga con su hijo enfermo en el regazo, tratando de llegar a tiempo para salvar su vida. El niño, entre alucinaciones, es seducido por el rey de los elfos. El compositor asigna a los tres personajes y al narrador diferentes perfiles vocales sobre un acompañamiento que, al igual que el caballo, no se detiene hasta la fatal sentencia final: “en sus brazos, el niño estaba muerto”. Loewe interpretaría su *Erkönig* en Viena en 1844, acompañándose a sí mismo al piano, como era su costumbre, lo que le valió el apelativo de “el Schubert noralemán”.

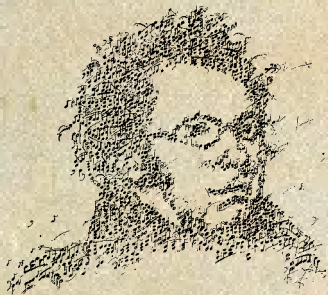
El gusto de Loewe por lo macabro es evidente. Los textos de piezas como *Geisterleben*, op. 9/4 (*Vida de espíritu*, 1819), de Johann Ludwig Uhland, parecen trasladarnos al mundo de las *Leyendas* de Bécquer, universo nocturno de espíritus que acechan en cada esquina. Loewe volvería a confiar en Uhland años después en el nostálgico *Die Überfahrt*, op. 94/1 (*La travesía*, 1843), que canta a las amistades perdidas. Nada que ver con *Der Totentanz*, op. 44/3 (*La danza de los muertos*), escrita en 1835 sobre un poema de Goethe, que escenifica una noche de *sabbat* en que los esqueletos salen de sus tumbas para entregarse a una danza macabra en la que casi es posible escuchar el entrechocar de los huesos.

Un halo de leyenda envuelve *Odins Meeresritt*, op. 118 (*La travesía por el mar de Odín*), basado en texto de Schreiber, que escribiría en 1851, ya en plena madurez. El misterio del extraño que llega en plena oscuridad a casa del herrero Oluf pidiendo una herradura para su montura, el aura de poder que irradia la figura y el temor y curiosidad que infunden en el herrero tendrán su razón de ser al descubrirse que el visitante no es otro que el mismo Odín.

Termina el viaje con *Archibald Douglas*, op. 128 (1857), una extensa balada de tema histórico. Tras siete años de exilio, el viejo conde Archibald Douglas, protagonista de una revuelta contra el rey de Escocia Jacobo V, regresa a su tierra y consigue ganarse el perdón del monarca. De nuevo la patria perdida, un *wanderer* con nombre propio. Al contrario que el de Schubert, él sí, tendrá su final feliz.

(La Schubertiada ha volgut mantenir el text original de l'autora en castellà)

# SCHUBERTIADE



## SCHWARZENBERG

*del 17 al 25 de juny* 2023  
*del 26 d'agost al 3 de setembre*

## HOHENEMS

*del 27 d'abril a l'1 de maig* 2023  
*del 13 al 16 de juliol / del 4 al 8 d'octubre*

### RECITALS DE LIED - RECITALS DE PIANO - CONCERTS DE CAMBRA - CLASSES MAGISTRALS

Louise Alder, Marcelo Amaral, Leif Ove Andsnes, Apollon Musagète Quartett, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Kristian Bezuidenhout, Ian Bostridge, Renaud Capuçon, Guillaume Chilemme, Helmut Deutsch, Anton Doppelbauer, Julius Drake, Veronika Eberle, Elias String Quartet, Christoph Eß, Till Fellner, Julia Fischer Quartett, David Fray, Sol Gabetta, Michael Gees, Kirill Gerstein, Saskia Giorgini, Matthias Goerne, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Steven Isserlis, Stuart Jackson, Victor Julien-Laferrière, Mathias Johansen, Lucas und Arthur Jussen, Sharon Kam, Christiane Karg, Alexi Kenney, Katharina Konradi, Tatiana Korsunskaya, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Dejan Lazić, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Michael Lifits, Hans Liviabella, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Mischa Meyer, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Regula Mühlemann, Daniel Müller-Schott, Daniel Ottensamer, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Francesco Piemontesi, Alois Posch, Marco Postinghel, Christoph Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Josef Reif, Sophie Rennert, Fatma Said, Valerie Schatz, Matthias Schorn, Andrè Schuen, Schumann Quartett, Marie Seidler, Connie Shih, Baiba Skride, Friedrich Thiele, Ivan Vukčević, Dominik Wagner, Manuel Walsler, Antje Weithaas, Jörg Widmann, William Youn

#### Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria  
Tel +43/(0)5576/72091, Fax +43/(0)5576/75450, Email: info@schubertiade.at

[www.schubertiade.at](http://www.schubertiade.at)

# LIFE Victoria'22 Barcelona

LIED FESTIVAL  
VICTORIA DE LOS ÁNGELES



*Die Zeit, die ist ein sonderbar Ding*

Louise Alder | Clara Barbier Serrano | Joel Bardolet  
Dame Sarah Connolly | Julius Drake | Iñaki Encina Oyón  
Miquel Esquinas | Adriana González | Martin Hässler  
Joanna Kacperek | Tatjana Kornsunskaya | Samuel Hasselhörn  
Irene Mas Salom | Malcolm Martineau | Kate Lindsey  
Joseph Middleton | Regula Mühlemann | Pedro Pardo | Miah Persson  
Federico Piccotti | Marta Puig | Bernardo Rambeau | Fatma Said  
Elisa Scudeller | Anne Schwanewilms | Baptiste Trotignon

Pren-te el teu temps a

[www.lifevictoria.com](http://www.lifevictoria.com)

#LiedLovers

# AGRAÏMENTS

---

Col·laborador principal

**B Sabadell**  
Fundació

Amb el suport de

 Generalitat de Catalunya  
**Departament de Cultura**

---

Amb l'ajut de



Diputació de Girona



Ajuntament de Figueres  
[www.figueres.cat](http://www.figueres.cat)

---



Castelló d'Empúries



Ajuntament de Vilabertran

---

Amb el patrocini de

**Vilajuïga**  
L'AIGUA VIBRANT

**Damm**  
Fundació

---

Gràcies a



Audi  
Autopodium  
Girona · Olot · Figueres · Llord de Mar



CONSELL COMARCAL  
DE L'ALT EMPORDÀ



EMPORDÀ TURISME  
CATALUNYA-COSTA BRAVA



AVINYONET DE  
PUIGVENTÓS  
AJUNTAMENT

---

Mitjà col·laborador

**33** Cat **M**úsica



En col·laboració amb

Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

---

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

---

## PROPER'S CONCERTS

---

© Elsa Orazaki



### **Juliane Banse, soprano** **Wolfram Rieger, piano** **Konstantin Krimmel, baríton**

Lieder de Brahms i Schumann

→ **Dijous 25 d'agost, 20:30 h**  
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

---

© Frank Schemmann



### **Julia Kleiter, soprano** **Julius Drake, piano**

Lieder de Schubert, Berg, Schönberg  
i Wolf

→ **Divendres 26 d'agost, 20:30 h**  
Canònica de Santa Maria de Vilabertran

---

**Venda d'entrades**  
[www.schubertiada.cat](http://www.schubertiada.cat)

Col·laborador principal

**B Sabadell**  
Fundació

---

Amb el suport de



---

Organitza



---

[www.schubertiada.cat](http://www.schubertiada.cat)







# Schubertiada

## Vilabertran

---

Dimecres 24 d'agost de 2022  
20:30 h  
Canònica de Santa Maria  
de Vilabertran

---

Konstantin Krimmel, baríton  
Wolfram Rieger, piano  
José Vicente Castelló, trompa

---

### FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Georg Philipp Schmidt von Lübeck (1766 — 1849)

#### Der Wanderer

Ich komme vom Gebirge her,  
Es dampft das Tal, es braust das Meer.  
Ich wandle still, bin wenig froh,  
Und immer fragt der Seufzer: wo?

Die Sonne dünkt mich hier so kalt,  
Die Blüte welk, das Leben alt,  
Und was sie reden, leerer Schall,  
Ich bin ein Fremdling überall.

Wo bist du, mein geliebtes Land?  
Gesucht, geahnt und nie gekannt!  
Das Land, das Land, so hoffnungsgrün,  
Das Land, wo meine Rosen blühen,

Wo meine Freunde wandeln gehn,  
Wo meine Toten auferstehn,  
Das Land, das meine Sprache spricht,  
O Land, wo bist du?

Ich wandle still, bin wenig froh,  
Und immer fragt der Seufzer: wo?  
Im Geisterhauch tönt's mir zurück:  
"Dort, wo du nicht bist, dort ist das Glück!"

#### El caminant

He vingut de les muntanyes,  
la vall fumeja, murmura el mar.  
Camino silenciós, no estic content,  
i em pregunto sospirant: On?

El sol em sembla aquí més fred,  
les flors marcides, la vida vella,  
i el que es parla, buida xerrameca...  
sóc un estranger pertot arreu.

On ets, terra estimada?  
Buscada, pressentida i mai trobada!  
La terra verda de l'esperança,  
la terra on floreixen les meves roses,

on caminen junts els meus amics,  
on els meus morts ressuscitaran,  
la terra on es parla la meva llengua,  
i té tot el que em manca?

Camino silenciós, no estic content,  
i em pregunto sospirant: On?  
Un murmuri fantasmal em contesta:  
"Allà on tu no ets, allà hi ha la felicitat!"



Franz von Schober (1796 — 1882)

## Am Bach im Frühling

Du brachst sie nun die kalte Rinde,  
Und rieselst froh und frei dahin;  
Die Lufte wehen wieder linde,  
Und Moos und Gras wird frisch und grün.

Doch ich – mit traurigem Gemüthe  
Tret' ich wie sonst zu deiner Fluth,  
Der Erde allgemeine Blüthe  
Kommt meinem Herzen nicht zu gut.

Hier treiben immer gleiche Winde,  
Kein Hoffen kommt in meinen Sinn –  
Als daß ich hier ein Blümchen finde,  
Blau, wie sie der Erinnerung blühn.

Johann Mayrhofer (1787—1836)

## Der Schiffer

Im Winde, im Sturme befahr' ich den Fluss,  
Die Klieder durchweicht der Regen im Guss;  
Ich peitsche die Wellen mit mächtigem Schlag,  
Erhoffend mir heiteren Tag.

Die Wellen, sie jagen das ächzende Schiff,  
Es drohet der Strudel, es drohet das Riff,  
Gesteine entkollern den felsigen Höh'n,  
Und Tannen erseufzen wie Geistergestöh'n.

So musste es kommen, ich hab' es gewollt,  
Ich hasse ein Leben behaglich entrollt;  
Und schlängen die Wellen den ächzenden Kahn,  
Ich priese doch immer die eigene Bahn.

Drum tose des Wassers ohnmächtige Zorn,  
Dem Herzen entquillet ein seliger Born,  
Die Nerven erfrischend, o himmlische Lust,  
Dem Sturme zu trotzen mit männlicher Brust!

Johann Mayrhofer

## Nachtstück

Wenn über Berge sich der Nebel breitet  
Und Luna mit Gewölken kämpft,  
So nimmt der Alte seine Harfe, und schreitet  
Und singt waldeinwärts und gedämpft:  
"Du heilige Nacht:  
Bald ist's vollbracht,  
Bald schlaf ich ihn, den langen Schlummer,  
Der mich erlöst von allem Kummer."

## Prop del rierol, en primavera

Ja has trencat la gelada crosta  
i corres alegre i lliure;  
les brises tornen a bufar suaus,  
i la gespa i l'herba són noves i verdes.

Solitari, amb tràgics pensaments,  
arribo com sempre a la teva vora;  
però la floració general de la terra  
no alegra el meu cor.

Alenen ací els mateixos vents de sempre,  
i no entra en el meu cor cap més esperança...  
que la de trobar-hi una floreta,  
blava, com la dels records.

## El navegant

Enmig del vent i la tempesta navego pel riu,  
el xàfec cala els meus vestits,  
fuetejo les onades amb els remes potents,  
esperant un dia millor.

Les onades cacen la nau oscil·lant,  
m'amenacen els remolins i els esculls,  
cauen pedres des de les rocoses altures,  
i els avets sospiren com gemecs de fantasmes.

Així havia de ser, sóc jo qui ho ha triat,  
detesto la vida organitzada amb comoditat;  
i si se m'empassessin les onades la barca ressonant,  
ja sempre lloaria el camí escollit.

Per tant, que es desfermi el furor imponent de l'aigua!  
Una font poderosa brolla del meu cor,  
refrescant-me els nervis; oh plaer celestial  
de lluitar contra la tempesta amb un cor viril!

## Nocturn

Quan la boira s'estén sobre les muntanyes  
i la lluna lluita amb els núvols,  
pren el vell la seva arpa, camina  
cap dins del bosc, i canta suaument:  
"Oh, santa nit!  
Aviat s'haurà acabat tot.  
Aviat m'adormiré en el llarg somni  
que em deslliurarà de totes les penes."



Die grünen Bäume rauschen dann:  
"Schlaf süß, du guter, alter Mann";  
Die Gräser lispeln wankend fort:  
"Wir decken seinen Ruheort";  
Und mancher liebe Vogel ruft:  
"O lass ihn ruhn in Rasengruft!"  
Der Alte horcht, der Alte schweigt,  
Der Tod hat sich zu ihm geneigt.

Karl Gottfried von Leitner (1800 — 1890)

## Des Fischers Liebesglück

Dort blinket  
Durch Weiden,  
Und winket  
Ein Schimmer  
Blasstrahlig  
Vom Zimmer  
Der Holden mir zu.

Es gaukelt  
Wie Irrlicht,  
Und schaukelt  
Sich leise  
Sein Abglanz  
Im Kreise  
Des schwankenden Sees.

Ich schaue  
Mit Sehnen  
In's Blaue  
Der Wellen,  
Und grüsse  
Den hellen,  
Gespiegelten Strahl.

Und springe  
Zum Ruder,  
Und schwinge  
Den Nachen  
Dahin auf  
Den flachen,  
Krystallinen Weg.

Fein-Liebchen  
Schleicht traulich  
Vom Stübchen  
Herunter,  
Und sputet  
Sich munter  
Zu mir in das Boot.

Llavors murmuren els arbres verds:  
Dorm dolçament, bon home vell.  
I les herbes remoregen vacil·lants.  
Cobrirem el teu lloc de repòs.  
I molts ocells amables criden;  
deixeu-lo descansar en la seva tomba de gespa!  
El vell escolta, el vell calla...  
la mort s'ha inclinat damunt d'ell.

## Felicitat amorosa del pescador

Fulgura allà  
a través dels prats  
i em crida  
una resplendor  
que brilla pàl·lida  
en la finestra  
de l'estimada.

És enganyosa  
com un foc follet  
i gronxa  
suaument  
el seu reflex  
en els cercles  
del llac fluctuant.

Contemplo  
amb enyor  
el blau  
de les onades  
i saludo  
els brillants  
raigs reflectits.

I agafo  
els remes  
i empenyo  
la barca  
cap enllà  
per la llisa  
ruta cristal·lina.

L'estimada  
surt confiada  
de la caseta  
i davalla,  
s'apressa  
animosa  
vers la meva barca.



Gelinde  
Dann treiben  
Die Winde  
Uns wieder  
See-einwärts  
Vom Flieder  
Des Ufers hindann.

Die blassen  
Nachtnebel  
Umfassen  
Mit Hüllen  
Vor Spähern  
Den stillen,  
Unschuldigen Scherz.

Und tauschen  
Wir Küsse,  
So rauschen  
Die Wellen  
Im Sinken  
Und Schwellen,  
Den Horchern zum Trotz.

Nur Sterne  
Belauschen  
Uns ferne,  
Und baden  
Tief unter  
Den Pfaden  
Des gleitenden Kahns.

So schweben  
Wir selig,  
Umgeben  
Vom Dunkel,  
Hoch überm  
Gefunkel  
Der Sterne einher.

Und weinen  
Und lächeln,  
Und meinen,  
Enthoben  
Der Erde,  
Schon oben,  
Schon d'rüben zu sein.

Suaument  
ens empenyen llavors  
els vents  
altre cop  
cap al llac,  
allunyant-nos  
dels saücs de la platja.

Les pàl·lides  
boires nocturnes  
posen  
els seus vels  
davant els espies  
dels callats  
jocs innocents.

I si intercanviem  
petons  
murmuren  
les onades  
en aixecar-se  
i caure,  
per enutjar els qui escolten.

Només les estrelles  
ens escolten  
en la llunyania,  
i es banyen  
en el fons  
sota l'estela  
de la barca esquitllant.

Així surem  
benaürats,  
envoltats  
de foscor,  
molt per damunt  
del centelleig  
de les estrelles.

I plorem  
i riem,  
i ensensem  
que separats  
de la terra,  
ja som  
allà dalt.



Ludwig Rellstab (1799 — 1860)

## Auf dem Strom

Nimm die letzten Abschiedsküsse,  
Und die wehenden, die Grüsse,  
Die ich noch ans Ufer sende,  
Eh' Dein Fuss sich scheidend wende!  
Schon wird von des Stromes Wogen  
Rasch der Nachen fortgezogen,  
Doch den tränendunklen Blick  
Zieht die Sehnsucht stets zurück!

Und so trägt mich denn die Welle  
Fort mit unerflehter Schnelle.  
Ach, schon ist die Flur verschwunden,  
Wo ich selig Sie gefunden!  
Ewig hin, ihr Wonnetage!  
Hoffnungsleer verhallt die Klage  
Um das schöne Heimatland,  
Wo ich ihre Liebe fand.

Sieh, wie flieht der Strand vorüber,  
Und wie drängt es mich hinüber,  
Zieht mit unnennbaren Banden,  
An der Hütte dort zu landen,  
In der Laube dort zu weilen;  
Doch des Stromes Wellen eilen  
Weiter ohne Rast und Ruh,  
Führen mich dem Weltmeer zu!

Ach, vor jener dunklen Wüste,  
Fern von jeder heitern Küste,  
Wo kein Eiland zu erschauen,  
O, wie fasst mich zitternd Grauen!  
Wehmutstränen sanft zu bringen,  
Kann kein Lied vom Ufer dringen;  
Nur der Sturm weht kalt daher  
Durch das grau gehobne Meer!

Kann des Auges sehndend Schweifen  
Keine Ufer mehr ergreifen,  
Nun so schau' ich zu den Sternen  
Auf in jenen heil'gen Fernen!  
Ach, bei ihrem milden Scheine  
Nannt' ich sie zuerst die Meine;  
Dort vielleicht, o tröstend Glück!  
Dort begeg'n ich ihrem Blick.

## En el riu

Pren el meu últim bes de comiat,  
i les meves queixes, i les salutacions  
que encara t'envio des d'aquesta platja,  
abans que els teus peus reculin per separar-nos.  
La barca ja és enduta  
per les ràpides ones del riu,  
però l'enyorament farà sempre tornar  
les obscures llàgrimes als meus ulls!

I així em porten ara les ones  
amb velocitat no desitjada.  
Ah! ja ha desaparegut el bosc  
on, feliç, la vaig trobar!  
Per sempre passats, dies feliços!  
Sense cap esperança sona la lamentació,  
pels bells paisatges de la pàtria  
on se'm féu trobadís el seu amor.

Mira com passa volant la platja  
i quines ganes tinc d'acostar-m'hi,  
sento un impuls inexplicable  
de deturar-me en aquella cabana,  
i caminar entre aquell fullatge;  
però les ones del riu segueixen  
ràpides sense descans ni repòs,  
i em porten cap al mar del món.

Ai, davant d'aquesta fosca solitud,  
tan lluny d'aquella alegre costa,  
no es pot veure ni una sola illa,  
oh, com s'apodera de mi el terror!  
Les dolces llàgrimes de la melangia  
no em podran portar de la platja cap cançó.  
Només bufa, gelada, la tempesta,  
en un mar gris molt agitat!

Si la mirada extraviada i anhelant  
no pot veure cap més platja,  
miraré llavors les estrelles,  
cap a aquella llunyania sagrada!  
Ah, davant la seva dolça resplendor,  
he cridat primer a la meva,  
car potser, oh felicitat consoladora,  
podré trobar-me allà amb la seva mirada.



## CARL LOEWE

(1796 — 1869)

Aloys Wilhelm Schreiber (1761 — 1841)

### Odins Meeresritt

Meister Oluf, der Schmied auf Helgoland,  
Verlässt den Amboss um Mitternacht.  
Es heulet der Wind am Meeresstrand,  
Da pocht es an seiner Türe mit Macht:

“Heraus, heraus, beschlag’ mir mein Ross,  
Ich muss noch weit, und der Tag ist nah!”  
Meister Oluf öffnet der Türe Schloss,  
Und ein stattlicher Reiter steht vor ihm da.

Schwarz ist sein Panzer, sein Helm und Schild;  
An der Hüfte hängt ihm ein breites Schwert.  
Sein Rappe schüttelt die Mähne gar wild  
Und stampft mit Ungeduld die Erd’!

“Woher so spät? Wohin so schnell?”  
“In Norderney kehrt’ ich gestern ein.  
Mein Pferd ist rasch, die Nacht is hell,  
Vor der Sonne muss ich in Norwegen sein!”

“Hättet Ihr Flügel, so glaubt’ ich’s gern!”  
“Mein Rappe, der läuft wohl mit dem Wind.  
Doch bleichet schon da und dort ein Stern,  
Drum her mit dem Eisen und mach’ geschwind!”

Meister Oluf nimmt das Eisen zur Hand,  
Es ist zu klein, da dehnt es sich aus.  
Und wie es wächst um des Hufes Rand,  
Da ergreifen den Meister Bang’ und Graus.

Der Reiter sitzt auf, es klirrt sein Schwert:  
“Nun, Meister Oluf, gute Nacht!  
Wohl hast du beschlagen Odin’s Pferd’;  
Ich eile hinüber zur blutigen Schlacht.”

Der Rappe schiesst fort über Land und Meer,  
Um Odin’s Haupt erglänzet ein Licht.  
Zwölf Adler fliegen hinter ihm her;  
Sie fliegen schnell, und erreichen ihn nicht.

### Cavalcada marina d’Odin

Mestre Oluf, el ferrer de Helgoland,  
abandona l’enclusa a mitjanit.  
El vent bramula en la platja marina,  
quan algú truca amb força a la seva porta:

“Surt, surt, ferra el meu corser,  
encara haig d’anar lluny, i el dia s’apropa!”  
El mestre Oluf obre el pany de la porta,  
i un gallard cavaller és al seu davant.

Negres són la seva armadura, el casc i l’escut;  
Del seu maluc penja una ampla espasa.  
El seu cavall negre agita la crinera salvatgement  
i piafa la terra impacient.

“D’on tan tard? A on amb tanta pressa?”  
“Vaig arribar a Norderney ahir.  
El meu cavall és ràpid, la nit és clara,  
abans del sol haig de ser a Noruega!”

“Si tinguessis ales, et creuria gustosament!”  
“El meu cavall negre vola amb el vent.  
Però aquí i allà empal·lideix una estrella,  
per tant agafa el ferro i treballa ràpid!”

El mestre Oluf agafa la ferradura en les seves mans,  
és massa petita, s’ha d’allargar.  
i quan creix al voltant del casc.  
s’apoderen del mestre la inquietud i la por.

El genet munta, la seva espasa dringa:  
“Ara, mestre Oluf, bona nit!  
has ferrat bé el cavall d’Odin;  
ara m’apresso cap a la sagnant batalla.”

El cavall blanc s’apressa per terra i mar,  
una resplendor llluït en el cap d’Odin:  
dotze àligues volen al seu costat;  
volen molt velocs, però no el poden atrapar.



Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

## Erlkönig

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?  
Es ist der Vater mit seinem Kind:  
Er hat den Knaben wohl in dem Arm,  
Er fasst ihn sicher, er hält ihn warm.

“Mein Sohn, was birgst du so bang dein Gesicht?”  
“Siehst, Vater, du den Erlkönig nicht?  
Den Erlenkönig mit Kron’ und Schweif?”  
“Mein Sohn, es ist ein Nebelstreif.”

“Du liebes Kind, komm, geh mit mir!  
Gar schöne Spiele spiel’ ich mit dir;  
Manch’ bunte Blumen sind an dem Strand,  
Meine Mutter hat manch gülden Gewand.”

“Mein Vater, mein Vater, und hörest du nicht,  
Was Erlenkönig mir leise verspricht?”  
“Sei ruhig, bleibe ruhig, mein Kind:  
In dürren Blättern säuselt der Wind.”

“Willst, feiner Knabe, du mit mir gehn?  
Meine Töchter sollen dich warten schön;  
Meine Töchter führen den nächtlichen Reihn  
Und wiegen und tanzen und singen dich ein.”

“Mein Vater, mein Vater, und siehst du nicht dort  
Erlkönigs Töchter am düstern Ort?”  
“Mein Sohn, mein Sohn, ich seh es genau:  
Es scheinen die alten Weiden so grau.”

“Ich liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt;  
Und bist du nicht willig, so brauch ich Gewalt.”  
“Mein Vater, mein Vater, jetzt fasst er mich an!  
Erlkönig hat mir ein Leids getan!”

Dem Vater grauset, er reitet geschwind,  
Er hält in Armen das ächzende Kind,  
Erreicht den Hof mit Mühe und Not:  
In seinen Armen das Kind war tot.

## Rei dels verns

Qui cavalca tan tard de la nit amb aquest vent?  
És el pare amb el seu fill.  
El porta segur en els seus braços,  
l’agafa fort i el manté calent.

“Fill meu, per què amagues amb tanta por la teva faç?”  
“No veus, pare, el rei dels verns?  
El rei dels verns, amb corona i cua?”  
“Fill meu, és un banc de boires”.

“Nen estimat, vine amb mi!  
Jugaré amb tu jocs molt bonics;  
a la platja tinc jocs de molts colors,  
i la meva mare té molts vestits daurats”.

“Pare, pare, és que no sents  
el que sordament em promet el rei dels verns?”  
“Calma’t, calma’t, fill meu:  
és el vent que remou les fulles seques”.

“Vols venir amb mi, noi gentil?  
Les meves belles filles et deuen estar esperant;  
les meves filles ballen a les nits,  
i ballaran i cantaran i et bressolaran”.

“Pare, pare, i no veus allà en aquell tètric indret  
les filles del rei dels verns?”  
“Fill meu, fill meu, ho veig molt bé:  
són els vells salzes que semblen tan grisos”.

“T’estimo, m’encanta la teva bonica faç;  
i si no vols venir de bon grat, usaré la força.”  
“Pare, pare, ara m’està agafant!  
El rei dels verns m’ha fet mal!”

El pare s’espanta, i cavalca veloç,  
manté en els seus braços el nen gemegant;  
arriba a casa amb molt d’esforç i entrebancs.  
En els seus braços el nen era mort.





Ludwig Uhland (1787 — 1862)

## Geisterleben

Von dir getrennet, liege ich begraben,  
Mich grüßt kein Säuseln linder Frühlingslüfte;  
Kein Lerchensang, kein Balsam süßer Düfte,  
Kein Stral der Morgensonne kann mich laben.

Wenn sich die Lebenden dem Schlummer übergaben,  
Wenn Todte steigen aus dem Schooß der Grüfte,  
Dann schweb' ich träumend über Höhn und Klüfte,  
Die mich so fern von dir getrennet haben.

Durch den verbotnen Garten darf ich gehen,  
Durch Thüren wandl' ich, die mir sonst verriegelt,  
Bis zu der Schönheit stillem Heiligthume.

Erschreckt dich Geisterhauch, du zarte Blume?  
Es ist der Liebe Wehn, das dich umflügelt.  
Leb wohl! Ich muß in's Grab, die Hähne krähen.

Johann Wolfgang von Goethe

## Der Totentanz

Der Türmer, der schaut zu Mitten der Nacht  
Hinab auf die Gräber in Lage;  
Der Mond, der hat alles ins Helle gebracht,  
Der Kirchhof, er liegt wie am Tage.  
Da regt sich ein Grab und ein anderes dann:  
Sie kommen hervor, ein Weib da, ein Mann  
In weißen und schleppenden Hemden.

Das reckt nun, es will sich ergötzen sogleich,  
Die Knöchel zur Runde, zum Kranze,  
So arm und so jung und so alt und so reich;  
Doch hindern die Schleppen am Tanze:  
Und weil hier die Scham nun nicht weiter gebeut,  
So schütteln sich alle, da liegen zerstreut  
Die Hemdelein über den Hügeln.

Nun hebt sich der Schenkel, nun wackelt das Bein,  
Gebärden da gibt es vertrackte;  
dann klippert's und klappert's mitunter hinein,  
als schlüg' man die Hölzlein zum Takte.  
Das kommt nun dem Türmer so lächerlich vor;  
da raunt ihm der Schalk, der Versucher, ins Ohr:  
Geh! hole dir einen der Laken!

Getan, wie gedacht! und er flüchtet sich schnell  
nun hinter geheiligte Türen.  
Der Mond und noch immer er scheint so hell  
zum Tanz, den sie schauderlich führen.  
Doch endlich verlieret sich dieser und der,  
schleicht eins nach dem andern gekleidet einher,  
und husch! ist es unter dem Rasen.

## Vida d'un esperit

Separat de tu, jo gec enterrat,  
no em saluda cap murmuri de suau aire primaveral;  
cap cant d'alosa, cap bàlsam de dolç aroma,  
cap raig del sol del matí poden reanimar-me.

Quan els vius es lliuren al son,  
els morts surten del cor de les tombes,  
llavors floto somniador sobre muntanyes i abismes,  
que m'han separat tan lluny de tu.

Haig d'anar per jardins prohibits,  
travesso portes que m'estarien tancades,  
fins al tranquil santuari de la bellesa.

L'àlè d'un esperit t'espanta, flor delicada?  
És l'hàlit de l'amor, el que t'envolta!  
Adéu, haig de retornar a la tomba, els galls canten.

## La dansa dels morts

El sentinella que, en mig de la nit, mira  
cap avall a les tombes en fila;  
la lluna, que ha portat llum a tot arreu,  
el cementiri que està com durant el dia.  
Llavors es mou una tomba i després una altra:  
en surten una dona i un home  
arrossegant vestits blancs.

Ara tot s'allarga, tots de seguida volen divertir-se,  
els turmells per dansar, amb garlandes,  
pobres, joves, vells i rics:  
però les cues dels vestits els impedeixen dansar:  
i com que aquí el pudor no regeix,  
tots es despullen, i els sudaris queden  
dispersats pels turons.

Ara aixequen els fèmurs, ara aixequen les cames,  
amb posats enrevessats;  
llavors s'estavellen i espeteguen de tant en tant,  
com si colpegessin els bastons el compàs.  
Llavors arriba el sentinella molt ridícul;  
i el murri, temptador, li xiuxiueja a cau d'orella:  
Ves! Procura't una de les mortalles!

Fet com pensat! i ràpidament fuig  
darrere les portes sagrades.  
La lluna segueix brillant molt clara  
els que dirigeixen l'esfereïdora dansa.  
Però finalment es perden aquest i aquell,  
s'esquitllen vestits un darrere l'altre,  
i en una exhalació són sota la gespa.





Nur Einer, der trippelt und stolpert zuletzt  
und tappet und grapst nach den Grüften;  
doch hat kein Geselle so schwer ihn verletzt;  
er wittert das Tuch in den Lüften.  
Er rüttelt die Turmtür, sie schlägt ihn zurück,  
geziert und gesegnet, dem Türmer zum Glück,  
sie blinkt von metallenen Kreuzen.

Das Hemd muß er haben, da rastet er nicht,  
da gilt auch kein langes Besinnen,  
den gotischen Zierrat ergreift nun der Wicht  
und klettert von Zinne zu Zinnen.  
Nun ist's um den Armen, den Türmer, getan,  
es ruckt sich von Schnörkel zu Schnörkel hinan,  
langbeinigen Spinnen vergleichbar.

Der Türmer erleicht, der Türmer erbebt,  
Gern gäb' er ihn wieder, den Laken.  
Da häckelt jetzt hat er am längsten gelebt  
Den Zipfel ein eiserner Zacken.  
Schon trübet der Mond sich verschwindenden  
Scheins,  
Die Glocke, sie donnert ein mächtiges Eins,  
Und unten zerschellt das Gerippe.

Només un darrer que va fent saltats i ensopega  
i palpeja i s'aferra als sepulcres;  
però cap company no l'ha ferit greument;  
ensuma el teixit en l'aire.

Sacseja la porta de la torre, que el rebutja,  
guarnida i beneïda, per sort del sentinella,  
brilla amb creus metàl·liques.

Ha de tenir un sudari, no descansa,  
no li serveix una llarga reflexió,  
s'aferra ara als ornaments gòtics  
i s'enfila de merlet en merlet.  
Ara el pobre sentinella es desespera,  
recula d'ornament en ornament,  
igual que una aranya camallarga.

El sentinella empal·lideix, el sentinella tremola,  
li agradaria tornar el llençol.  
Llavors s'enganxa, ara que ha viscut prou,  
en l'extrem d'una punxa de ferro.  
La lluna ja enterboleix els raigs que  
s'oculten,  
la campana toca, poderosa, la una,  
i a baix, l'esquelet s'esmicola.



Ludwig Uhland (1787 — 1862)

## Die Überfahrt

Über diesen Strom, vor Jahren  
Bin ich einmal schon gefahren.  
Hier die Burg im Abendschimmer,  
Drüben rauscht das Wehr wie immer.

Und vom diesen Kahn umschlossen  
Waren mit mir zween Genoßen:  
Ach! ein Freund, ein vatergleicher,  
Und ein junger, hoffnungsreicher.

Jener wirkte still hienieden,  
Und so ist er auch geschieden;  
Dieser, brausend vor uns Allen,  
Ist in Kampf und Sturm gefallen.

So, wenn ich vergangner Tage,  
Glücklicker, zu denken wage,  
Muß ich stets Genoßen missen,  
Teure, die der Tod entrissen.

Doch, was alle Freundschaft bindet,  
Ist, wenn Geist zu Geist sich findet,  
Geistig waren jene Stunden,  
Geistern bin ich noch verbunden.

Nimm nur, Fährmann, nimm die Miethe,  
Die ich gerne dreifach biete:  
Zweien, die mit mir überfahren,  
Waren geistige Naturen.

Theodor Fontane (1819 — 1898)

## Archibald Douglas

“Ich hab’ es getragen sieben Jahr,  
Und ich kann es nicht tragen mehr,  
Wo immer die Welt am schönsten war,  
Da war sie öd’ und leer.

Ich will hintreten vor sein Gesicht  
In dieser Knechtsgestalt,  
Er kann meine Bitte versagen nicht,  
Ich bin ja worden so alt.

Und trüg’ er noch den alten Groll  
Frisch wie am ersten Tag,  
So komme was da kommen soll,  
Und komme was da mag!”

Graf Douglas spricht’s; am Weg ein Stein  
Lud ihn zu harter Ruh’.  
Er sah in Wald und Feld hinein,  
Die Augen fielen ihm zu.

## La travessada

Aquest corrent, ja fa anys  
que el vaig travessar.  
Aquí el castell a la llum del vespre.  
A dalt, com sempre, el brunzit de la resclosa,

I inclosos en aquesta barca  
hi érem dos companys i jo  
Ai! Un amic, com un pare,  
I un jove, ple d’esperances.

Cadascú treballava aquí tranquil,  
i també així s’acomiadà;  
aquest, més bullició que tots nosaltres  
caigué en guerres i tempestes.

Així, quan goso pensar  
en feliços dies passats,  
haig d’enyorar sempre els companys  
estimats, que la mort m’arrabassà.

Ja que el que crea l’amistat  
és que els esperits es trobin.  
Espirituals eren aquelles hores,  
i a aquell esperit encara estic lligat.

Pren per tant, caminant, pren el peatge  
que t’ofereixo de bon grat tres vegades:  
dos que travessen amb mi,  
són de naturalesa espiritual.

## Archibald Douglas

“Ho he patit set anys,  
i no ho puc suportar més,  
allà on el món era més bell,  
ara erm i buit.

Vull presentar-me davant del seu rostre  
amb aquest posat de servent,  
ell no pot refusar el meu prec,  
ja que sóc tan vell.

I si encara conserva la vella rancúnia  
fresca com el primer dia,  
que vingui el que ha de venir,  
i que vingui el que ell vulgui!”

Ho deia el comte Douglas: una roca en el camí  
el convidà a un rude repòs.  
Contemplant el bosc i el camp,  
se li tancaren els ulls.



Er trug einen Harnisch rostig und schwer,  
Darüber ein Pilgerkleid.  
Da horch vom Waldrand scholl es her,  
Wie von Hörnern und Jagdgeleit,

Und Kies und Staub aufwirbelte dicht,  
Her jagte Meute und Mann,  
Und ehe der Graf sich aufgericht't,  
Waren Roß und Reiter heran.

König Jakob saß auf hohem Roß,  
Graf Douglas grüßte tief,  
Dem König das Blut in die Wangen schoß,  
Der Douglas aber rief:

“König Jakob, schaue mich gnädig an  
Und höre mich in Geduld,  
Was meine Brüder dir angetan,  
Es war nicht meine Schuld.

Denk' nicht an den alten Douglasneid,  
Der trotz dich bekriegt,  
Denk' lieber an deine Kinderzeit,  
Wo ich dich auf Knieen gewiegt,

Denk' lieber zurück an Stirlings Schloß,  
Wo ich Spielzeug dir geschnitzt,  
Dich gehoben auf deines Vaters Roß  
Und Pfeile dir zugespitzt.

Denk' lieber zurück an Linlithgow,  
An den See und den Vogelherd,  
Wo ich dich fischen und jagen froh  
Und schwimmen und springen gelehrt.

Und denk' an alles, was einstens war,  
Und sänftige deinen Sinn,  
Ich hab' es getragen sieben Jahr,  
Daß ich ein Douglas bin!”

“Ich seh' dich nicht, Graf Archibald,  
Ich hör' deine Stimme nicht,  
Mir ist, als ob ein Rauschen im Wald  
Von alten Zeiten spricht.

Mir klingt das Rauschen süß und traut,  
Ich lausch' ihm immer noch,  
Dazwischen aber klingt es laut:  
Er ist ein Douglas doch!

Ich seh' dich nicht, ich hör' dich nicht,  
Das ist alles was ich kann,  
Ein Douglas vor meinem Angesicht  
Wär' ein verlornen Mann!”

König Jakob gab seinem Roß den Sporn,  
Bergan jetzt ging sein Ritt.  
Graf Douglas faßte den Zügel vorn  
Und hielt mit dem Könige Schritt.

Portava una armadura rovellada i dura,  
i a sobre un vestit de pelegrí.  
Llavors sentí des del terme del bosc  
com corns i seguici de cacera.

I grava i pols s'arremolinaren espessos,  
aparegueren gossos i homes,  
i abans que el comte s'aixequés  
arribaren corsers i genets.

El rei Jaume seia damunt d'un alt corser,  
el comte Douglas el saludà reverentment.  
Al rei li pujà la sang a les galtes,  
però Douglas digué:

“Rei Jaume, mira'm indulgent,  
i escolta'm amb paciència,  
el que et feren els meus germans,  
no va ser culpa meva.

No pensis en l'antiga enveja dels Douglas,  
que t'han guerrejat obstinadament,  
pensa més aviat en la teva infància,  
en la que et vaig bressolar sobre els genolls.

Recorda més aviat el castell de Stirling,  
on et tallava joguines,  
et muntava en el corser del teu pare  
i t'aguantava les fletxes.

Recorda més aviat Linlithgow,  
el seu llac i la banda d'ocells,  
on et vaig ensenyar content  
a nedar i a saltar.

I pensa en tot com era abans  
i calma el teu ànim,  
he suportat durant set anys,  
el ser un Douglas!”

“No et veig, comte Archibald,  
no sento la teva veu,  
és com si una ventada al bosc  
em parlés dels vells temps.

La ventada em sona dolça i fidel  
i encara la sento,  
però entremig em diu en veu forta:  
Però és un Douglas!

No et veig, no et sento,  
això és tot el que puc fer,  
un Douglas davant els meus ulls  
seria un home perdut!”

El rei Jaume esperonà el seu corser,  
i seguí cavalcant muntanya amunt.  
El comte Douglas agafà de nou la brida  
i seguí les passes del rei.



Der Weg war steil, und die Sonne stach,  
Sein Panzerhemd war schwer,  
Doch ob er schier zusammenbrach,  
Er lief doch nebenher.

“König Jakob, ich war dein Seneschall,  
Ich will es nicht fürder sein,  
Ich will nur tränken dein Roß im Stall,  
Und ihm schütten die Körner ein,

Und will ihm selber machen die Streu  
Und es tränken mit eigener Hand,  
Nur laß mich atmen wieder aufs neu'  
Die Luft im Vaterland.

Und willst du nicht, so hab' einen Mut,  
Und ich will es danken dir,  
Und zieh' dein Schwert, und triff mich gut,  
Und laß mich sterben hier!”

König Jakob sprang herab vom Pferd,  
Hell leuchtete sein Gesicht,  
Aus der Scheide zog er sein bretes Schwert,  
Aber fallen ließ er nicht:

“Nimm's hin, nimm's hin und trag' es aufs neu'  
Und bewache mir meine Ruh';  
Der ist in tiefster Seele treu,  
Wer die Heimat so liebt wie du!

Zu Roß, wir reiten nach Linlithgow,  
Und du reitest an meiner Seit';  
Da wollen wir fischen und jagen froh,  
Als wie in alter Zeit.”

El camí era costerut, i el sol abrusador.  
la seva cota de malles era pesada,  
però tot i que gairebé es desmaià  
seguí corrent al seu costat.

“Rei Jaume, vaig ser el teu senescal,  
i no vull continuar sent-ho,  
només vull abeurar el teu corser a l'estable,  
i li donaré el fenc.

I jo mateix li prepararé la palla  
i l'abeuraré amb les meves mans,  
deixa'm només respirar de nou  
l'aire de la meva pàtria.

I si no vols, tingues el valor  
i t'ho agrairé,  
de desembeinar l'espasa, clavar-me-la bé,  
i deixa'm morir aquí!”

El rei Jaume saltà del cavall,  
amb la cara encesa,  
traguí de la baina la seva gran espasa.  
però no la deixà caure

“Pren-la, pren-la, i torna-la a portar,  
i vigila el meu repòs;  
És l'ànima més profundament fidel  
la del qui estima tant la pàtria com tu!

Al corcer! Cavalcarem cap a Linlithgow,  
i tu aniràs al meu costat;  
allà pescarem i caçarem contents,  
com en els vells temps.”

Traduccions de Manuel Capdevila i Font